



XUT!



REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 55
BARCELONA, 6 DESEMBRE DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

**¡Qué me dices! ¿Cuatro a cinco?
Eso es la repartidora.**

**Samitier, choca esos cinco,
que brillas más que la aurora.**



A la hora anunciada
no comparecía Cruella.
¿Se esperaba la rifada,
o es que hacía una paella?



Y cuando Cruella llegó
hizo figa el gol de dalt,
y de una silla cayó
uno que se subió al pal.



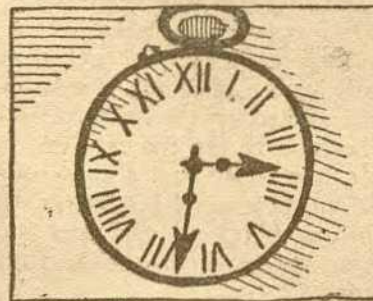
Ti...tit!; el pito ha sonado;
se embisten «Europa» i «Barça»;
Sancho cae lesionado,
pero vuelve a levantarse.



Julia, muy oportuno,
avarado y viento en popa,
mete el gol número uno
y después reparte estopa.



...Y Cruella pierde el favor
de los «diez mil cuatrocientos».
¡Pavor!, ¡terror! y ¡furor!,
van soplando malos vientos.



Termina la media parte
con un empate procaz.
¿Habrà lucha en la segunda,
o habrán acabado el gas?



Samí entra duro a Bordoy
y Juliá al sumsum corda;
Garrobé saca pelotas
com si li donguessin corda.



«Panal!», gritan los de Gracia.
«No ho és!», aullan los diez mil.
Si te he visto, no me acuerdo;
endinya candela a dins!



«Barcelona», el parabién;
«Europa», la enhorabuena;
todos lo habéis hecho bien
y la tarde ha sido buena.

Inauguració, apertura i "vernísage" del nou camp de l'«Europa»

MEMÒRIES D'UN QUE HI VA ANAR, CORREGIDES I AUGMENTADES PER UN QUE NO HI VA ANAR

EL «B. L. M.»

El dimecres, mentre jugàvem a la morra a la sala del ventilador, va entrar un minyó, entregant-nos un sobre tancat.

El sobre va ésser obert solemnement per l'Amo, el qual, una vegada enterat del seu contingut,

L'Amo, sense donar-hi importància, va cridar al Mosso encarregat de la cacera de puces i li va encomanar la representació del XUT!

—Tu ets Petrus i va per tu el pollastre.

El mosso va posar una cara com si hagués tret la rifa.

El mosso encarregat... etc., hi va pujar, i una vegada conseguit fer estornudar el motor, sortiren amb el «Fragil» rabents com un coet.

ON ES EL CAMP DE L'«EUROPA»?

Aquesta pregunta anaven fent-la a tothom que trobaven. Però ningú els en donava raó.

Per fi, darrera d'un quarter de cavalleria, veieren una muntanyeta de caràcter volcànic, plena de gent que renegava i maleïa. Era allí.

(MEMORIA DE LA VISITA, ESCRITA PEL MOSSO ENCARREGAT DE LA CACERA DE PUCES)

ASPECTE DEL CAMP

El camp és de terra amb algun que altre roc. De dia hi toca el sol, si no està núvol, i a les nits no s'hi veu si no s'hi va amb un fanalet.

A dreta i esquerra hi ha taülons barrejats amb la terra, donant tot plegat una visió clara i concisa de lo que deu ésser un camp de batalla després d'una destroça. Els gols estaven situats al mig del camp, d'esquena l'un de l'altre, tenint, per consegüent,

va passar-lo a en Quicoff per a que recités de *corrido* la lletra.

En Quicoff, amb veu de xantre, va llegir lo que segueix:

«El portador d'aquest «B. L. M.» interessa la quantitat d'un sandwich en el lunch d'inauguració del camp de l'«Europa»».

Tothom va fer una cara de misèria que enternia i a més d'un se li varen asseure les barres, de debilitat. Tothom esperava que l'Amo designés al que hi tenia d'anar.

L'AGRACIAT

L'Amo ens va mirar un a un i, després d'haver-se fet càrrec ben bé de la nostra «pinta», digué:

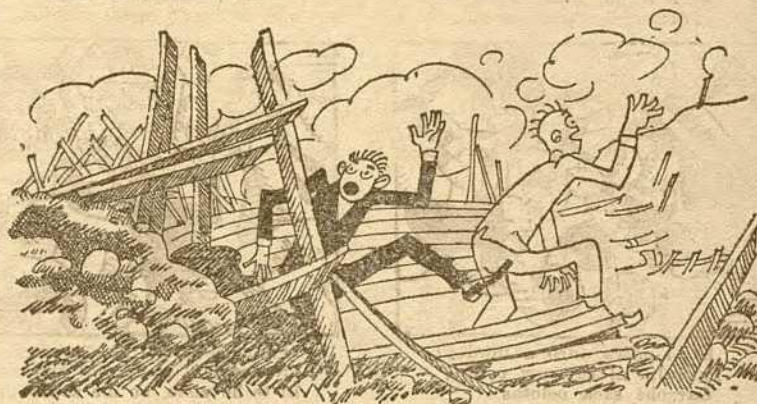
—Cap de vosaltres hi pot anar. A casa no hi vull farts. Arribaríeu allí i us vendríeu la imparcialitat per un llonguet. Arri a nannà!

Tots plegats sofrírem un vèrtig. Semblàvem els protagonistes de «Una madre sin entrañas, o Los cuatro niños muertos de hambre».

EL 40 HP., FRAGIL

El xòfer del XUT!, del qual fins ara mai els n'haviem parlat, és un antic professor de fiscorn que per atzars de la vida es veié obligat a donar audicions de manubrí. Es sobri, és diligent i té la cama dreta més llarga que l'esquerra i, de consegüent, l'esquerra més curta que la dreta.

El nostre cotxe «Fragil», model 614 abans de Jesucrist, forma de camió de *pulsera*, és menat pel nostre xòfer a una velocitat de 35 atropells per hora.



els equips d'investir al revés i amb unes normes especials que van compreses en un reglament que ha escrit en Bordoy (gran) i que es regala gratis i sense pagar als socis del club.

QUATRE PARAULES AMB EN MATAS :

Ens acostem al senyor Matas i inquirim :

—I el partit? Que no es farà?

—Veurà: com que ja són 37 els que, amb vostè, em pregunten lo mateix, li llegiré la «gasetilla» per a que en prengui nota. «Con motivo de la humedad reinante, el partido que debía celebrarse esta tarde ha sido suspendido, y en su lugar habrá una batalla de piñuelos de aceituna y crostones de pan al finalizar el «lunch», al cual la humedad dará aún mayor aliciente.»

—Així, digui que...?

—Res més. Ara, a afartar-se, i lo demás són trons.

EL LUNCH

La taula estava parada dessota de les tribunes. Els jugadors s'hi aplegaven a l'entorn, fent tabola i cantant.

Els invitats prenguerem seient i començarem a andrapar el següent menú :

Pain de Vienne avec jambon de cochon. Poularde froide avec cuiches et tout. Aproxaiments de paticerie. Vins assorties. Champagne Codorniu. Cafee. Liqueurs et cigars.

BRINDIS

Va brindar el senyor Abril, que cada paraula en val mil, i li va contestar el senyor Matas amb veu ofegada per l'emoció.

I un servidor, el mosso encar-

regat... etc., va llegir el següent discursset :

«No soy orador, pero me levanto porque me siento...»

—En què quedem?

«...embargado por la emoción.

Si siete vidas tuviera...»

—Semblaries un gat!



«... siete vidas daría para poder asistir a actos tan deportivos como el de hoy. Si la memoria no me fuera infiel...»

—Que és la teva dona la memòria?

«...haría historia de todos los

presidente que tiene el señor Matas. ¿Tengo necesidad de enumerar las buenas cualidades de dicho señor y el desinterés con que vela...»

—Espelma, noi!

«...por los intereses del club? ¡Guay del que osara tocar lo más mínimo su reputación! Yo pido indulgencia...»

—Sí, home! Plenària te la donem!

No em varen deixar acabar. Una pluja de sandwicks em va estabornir.

Els companys m'asseguren que vaig retornar a la Redacció ficat en una camilla amb una bandereta que deia «XUT!».

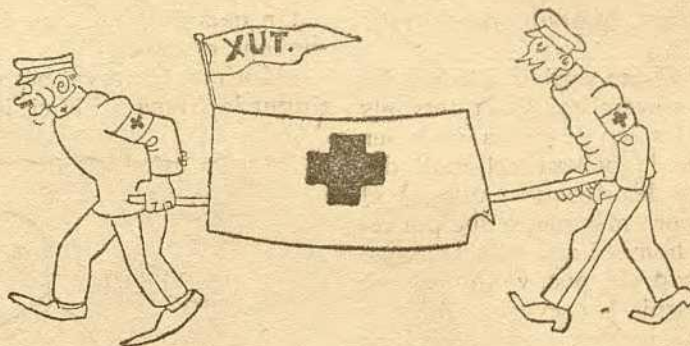
Ho crec!

Firma

EL MOSSO ENCARREGAT
DE LA CACERA DE PUCES

COMENTARI

El camp de l'«Europa» no es va inaugurar perquè s'hi ha descobert una mina de closques de cargols. Amb aquest motiu, en Matas vol, primerament, acabar d'explotar la mina, i aleshores,



acontecimientos pasados. Me limitaré, pues, a la fecha...»

—Nois, diu que es limitarà el fetge!

«...para ponderar las dotes de

amb el producte del mineral, fer un camp com no n'hi ha cap més al món.

Arriba, cartrons!

Dova

FUTBOL

Camp nou de l'Europa

Grans partits internacionals dies 8 i 9 de Desembre

Sz. A. K. Contra C. D. EUROPA

Finalista del Campionat
D'Hongria

CAMPIO DE CATALUNYA

A les 3 de la tarda

EL POBRE QUIROVA, ASSASSINAT

QUI HO TENIA DE DIR! — PRESENTIMENTS TRAGICS. — UN RAPTE AMB RECLAM. — EL QUARTO DELS MARTIRIS DEL COL·LEGI D'ARBITRES. — EL TURMENT DE L'OFF-SIDE». — LA MORT D'EN QUIROVA. — «SIC TRANSIT GLÓRIA MUNDI».

Quan agafem la ploma per donar compte de la tragiquíssima i mai pensada ni sospitada mort del nostre Quirova, sentim un tip de llàgrimes als ulls i un ofegament de pit que ens té amb por de perdre els sentits.

Ens farem forts com en Sancho i amb un cor més dur que en René Petit veurem d'explicar el *horroroso crimen acaecido*.

Tan guapo com era, tan chiringotero, tan *procaz* i tan estiracordetes! Déu així ho ha volgut. Apa, doncs, Quirova, al cel siguis i que Déu t'empari.

Feia dies que el pobre Quirova ens deia:

—Em volta per la testa que no gaudiré gaire temps de la joia de viure.

—No siguis «piximista» — li deia en Dova, que és un intel·lectual.

—Doncs, què vols que sigui? Sereno?...

Així vàrem arribar a la nit del 30 de novembre. Com tots els romàntics, en Quirova va voler fruit de la bellesa del moll del carbó a les fosques, que és el pensament més negre que pot tenir un home, i allà se'n va anar.

Al cap de poc va notar que algú seguia les seves petjades.

Es va tombar i va veure cinc homes amb americanes blaves de trenzilles blanques que se'l miraven de fit a fit amb llurs ulls.

En Quirova era dels del morro fort, un xic *casquivano* i més *chulo* que un vuit.

Es va fer de seguida càrrec del perill. Allò eren àrbitres, els seus enemics mortals. Allà estarien en X..., en Y... i en Z..., disposats a venjar-se. Que vinguessin. I disposat a defensar-se, va fer-se amb dos terrossos d'*antracita* anglesa, que n'hi havia per desencolar a un piano de cola.

Però no li va valguer. Quan

els va veure venir i es va tombar i va allargar els braços al seu davant per llençar els terrossos contra els que li volien mal, un enèrgic cop de *pito* el va deixar parat, mentre una veu deia:

—Els terrossos són al seu davant i com a defenses seves; vostè està en orsai! Faci el favor.

En Quirova es va quedar fred, i poc després, lligat i amordaçat, era enquibit a un «David».

Pocs minuts després l'introduïen a un local baix de sostre, on hi havia mil eines de fer mal. Fornals enceses, premses de martiri, cartells amb trossos de prosa deportiva dels nostres primers periodistes i una pissarra negra i gran. Tralles, ganivets, revòlvers, espases, etc., etc.

El cor d'en Quirova no es va encongir. El nostre amic era un Mussolini!

Un dels àrbitres li va llegir el següent discurs:

«Moriràs, Quirova, perquè has tingut la *frescura* i el cinisme de

criticar les nostres facècies en els camps. Tu has dubtat de la nostra justícia. No ens has respectat el xiulet ni el pèl. Si fossis jugador, et desqualificaríem. Es-sent un *misero* periodista, et farem patir de cos i ànima i després et matarem com un Lulú qualsevol. Passaràs pel turment de l'orsai i després t'enfonsarem un sabre justicier a la melsa... Mori en Quirova!»

—Mori!!!—repetiren tots els presents.

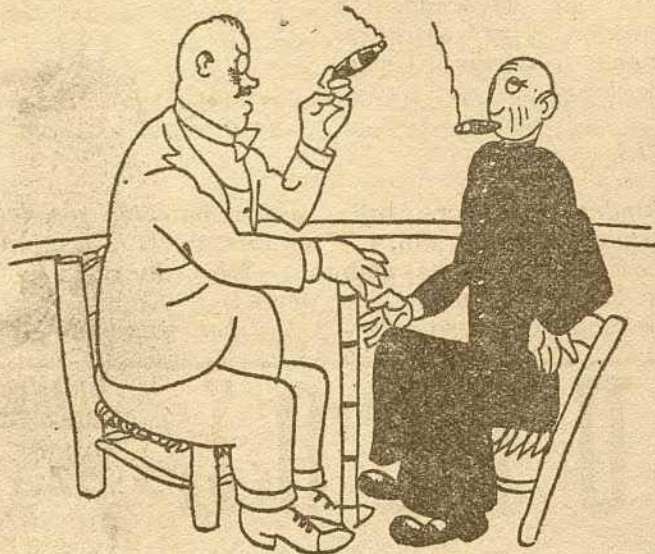
El que semblava president, va dir:

—Que comenci el turment de l'orsai!

Un d'ells es va apropar a la pissarra i va dibuixar una porta.

—Mira, Quirova. Aquest és el porter — i va fer un puntet. — Aquest és un defensa i aquest l'altre. Això és un davanter que xuta, i l'extrem avença fins aquí. Es orsai?

—Explica-l'hi a ta tia!—va dir en Quirova.



—Què li ha semblat?

—Sí, miri, que ha triomfat la santa causa.

—Burxa'l, V...!

En V... li va enfonsar un pam de sabre al costat dret.

—Es orsai?

—Altra vegada? No t'he dit —va replicar amb heroisme el nostre pobre Quirova—que li ho expliquis a ta tia?

—Talla-li un peu!

L'hi varen tallar amb sabates i tot.

—Es orsai?

—No...—féu amb veu adolorida el nostre company.

Aleshores tots els àrbitres presents tocaren el *pito*:

—Tititit!!...

—Es orsai!!—digué el president.

—Home, no—féu en Quirova.

—Pensi que...

—Mata'l, C...!

En C... es va adavantar, agafà un número d'*El Sport*, en féu una bola i amb allò tan pesat li clavà un fort cop a la testa.

Dels pits dels presents va sortir-ne un sospir.

L'ànima d'en Quirova volà a l'infinit, cap el cel espurnejant, ingràvid, inconsútil, com si fos fum.

Ja els fumerà, doncs, ja els fumerà. Com a Bruixa ho juro, i les bruixes no fallen com un vulgar encenedor.

Adéu, Quirova. Estic fent un ungiuent per tornar-te a la vida. Adéu, vida!

LA BRUIXA DEL METRO

Aquest jugador cadell té insospitades audàcies i terribles cops d'efecte. Sembla que ha de tenir por, que no s'en sabrà estar de tenir-la i, malgrat això, quan el contrari li ha pres la pilota sembla que s'empipi seriosament. Força el pas, es fica per entre les cames del jugador que ha tingut la gosadia de *ficar-se* amb ell, li agafa la pilota, li escup a un ull, se'l mira de trasantó, li fa una traveta i fa un centre de mistó.

Aleshores es creix. El camp és petit per ell. Aquella franja de terra que limita la línia de *haut* té mides terriblement petites.

I fuig d'allà i s'en va al centre del camp com si se'l emportés el destí.

Però la pilota fuig al seu lloc. En «Juanico» sembla que torni d'un somni. Va a *haut*, ell apreta el pas. Més encara!... I la pilota, amb aquell posat rialler que tenen totes les pilotes que van a «haut», li guanya temps i traspasa la línia fatídica.

En «Juanico» no es detura fins que s'enclasta a les valles. Es aleshores que gasta el màxim d'intrepidesa i de valor.

El nostre filló!...

Impressions ingènues d'un espectador integral

El cop de puny d'en Pascual

En Pascual és un porter que pot ésser no ens engresqui massa com a porter, però lo que és com a element decoratiu el trobem insubstituïble.

Surt al camp, afeitat, pentinat i indefectiblement, amb un guant sota l'aixella mentre amb la mà dreta es calça l'altre, amb el mateix posat que si anés a pujar a l'auto per anar al «Reial» de Madrid a veure *Manon*.

Després s'apoya a un pal de la porta. Els braços creuats, la mirada perduda al lluny com si cerqués una il·lusió, alguna donzella que, com el príncep rubendariesc de la cavatina, li vingui a encendre els llavis amb un petó d'amor.

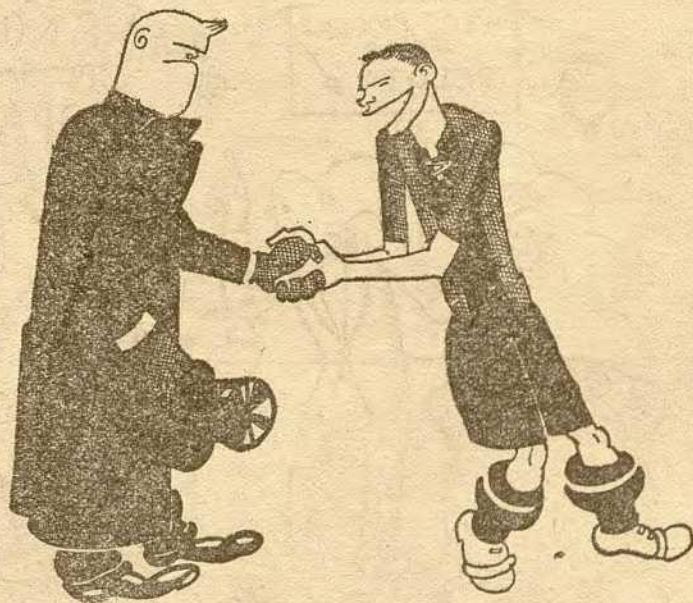
De prompte clava un brinco. Es dona un cop a les cuixes amb les mans i agafa la posició de guarda. Aquella posició que tant pot servir per estar els muscles prompts a donar el màxim de rendiment com per a fer alguna cosa no per més necessària menys lletja.

La pilota surt bronzent dels peus d'un contrari, en Pascual tremola un xic d'emoció i dona un cop de puny ferm, fort i enèrgic. La pilota

fuig; el joc s'allunya i en Pascual torna al pal... arreglant-se els guants i la caiguda del jersei.

En Juanico el «nostre filló»

Que és *allò* que ha sortit al camp i que corre? Allò és en «Juanico».



En Sami.—Ho sento molt, però no puc plorar...

Que es creuen que badem?

Doncs, no, senyors, de cap manera. Qui bada, no està al tanto, i qui no està al tanto, bada; hi poden pujar de peus. Això ho va dir Napoleó IX esperant un Gràcia-Rambles i ho dic jo tot pensant en lo que en K. Melo diu que és un axioma, que «qui bada, cau»; jo no diré que això sigui un axioma, perquè trobo que és una paraula lletja, i per lleig ja en tenim prou amb en Cros. Però si bé això és cert, també ho és el que moltes vegades sense badar es cau, i això, precisament, és lo que a mi m'ha passat: he caigut sense badar. Algú de vostès, sobretot si és una llegidora (que en tenim en quantitat i qualitat, i no és paveria), pensarà:

—I ara! I es deu haver fet gaire mal?

No, nena; no s'esveri. He caigut, però ha sigut una caiguda sense conseqüències; més ben dit, he caigut del burro, que és com dir que m'he dat un cop al front amb la mà dreta, mentre que a l'esquerra tenia una idea. N'hi ha que els surten les idees dels peus; altres, els menys, del cap; a mi em surten dels dits. Per això jo, en comptes de tenir

una ceba al magí, com vulgarment es diu, hi acostumo a tenir panallons, que pel cas és igual.

Doncs bé; es tracta *nada* menys de què hem rebut una lletra del «Centro Esperantista de Barcelona» comunicant-nos que els xicots i acompanyants del «S. A. K.», que vénen a fer els partits amb l'«Europa» per inaugurar el camp, han escrit a dit centre dient-los-hi que tots parlen l'esperanto i que és la llengua que gastaran per entendre's amb els deportistes catalans. Els esperantistes d'aquí els aniran a rebre, els acompanyaran i els faran d'interpretes, etc. De tot això jo no en tinc res que dir; està molt bé. Ara que, com deia un anunci de cert elixir pels ulls de poll, *vale más prevenir que curar*, i precisament per això vaig, per prevenir a la parròquia del XUT!, perquè obri l'ull. Ja veuen que per vint cèntims no podem fer més del que fem; la idea que aquí donem per un senyor com en Calbeto, que va fer venir dos equips de Mèxic amb una jugadora i tot de Masquesa-sur-mer, val molt més.

Ara suposin vostès que fins ara, per acontentar als deu mil

i *pico* de barcelonistes, o bé als sis mil i també *pico* d'en Matas, es tenia de fer venir un equip lo més a prop d'Alemanya, algunes voltes ens havien fet passar gat per llebre, com es proposava fer en Calbeto; però almenys, si així era, als manus que arplegaven per aquests poblets els tenien d'ensenyar varies paraules estranyes d'alemany o austríac, perquè no se'ls veiés el llautó, i ens feien més efecte; però ara, si als equips que vinguin els dona per parlar esperanto, ja estem llestos. Calculin vostès quants «Moràvia» ens tocarà veure; a un xicot de Santa Perpètua de la Moguda o Sant Boi no l'hi ensenyaven així com així a dir «avant» o «panal» amb alemany; però ara, si ho té de dir amb esperanto, ho aprendrà de seguida, i aleshores bona nit i bona hora; sempre veurem als *mismos perros con distintos collares*, amb noms que per cada vocal hi haurà dotze consonants, però no n'hi haurà cap que no sàpiga dir «Setze jutges mengen fetge...».

Al tanto, doncs, i no badem.

QUICOFF PLONGEON



Amb motiu de la inauguració del camp nou, el senyor Matas reparteix pilota als pobres

Lo primer és lo primer, o el canguelo és lliure

Confessem la nostra admiració fins allí per en Vela. Sí, senyors. S'ha de tenir el valor de les conviccions i, si es té canguelo, confessar-ho. El dret a la por és lliure. Forma part integrant dels drets de l'home. Per a la conquesta d'aquests drets, els nostres avis van anar a les barricades.

En Vela és conservador. Fa bé. Si el xicot veu que hi ha perill de trencadissa, la guillada prèvia s'imposa. Heroisme, no. Els herois són els que han rebut.

Per això, quan ens el vàrem trobar intacte i *incólume*, vàrem dir-li:

—L'enhorabona! La integritat facial abans que tot. Tranquil·litat i ossos a lloc. L'àrnica al rebost... I, com ha sigut això?

—Veureu: quan em varen enviar a Sans, ja em vaig veure al pot. Vaig arreglar les meves coses, vaig deixar el lloguer del pis preparat, vaig fer un *óscolo* a la família i vaig anar-me'n al camp, decidit a vendre cara ma vida. Però a l'ésser allí vaig veure lo següent: Primer, dotze socis de l'«Espanol», i encara dels mansos; segon, sis mil tres cents vint-i-dos socis del «Sans»; tercer, cinc mil bastons; quart, cap policia ni civil; cinquè, una pal·lissa en perspectiva si guanya-

va l'«Espanol»; sisè, un dia de dol a casa meva. I se'm va arronçar el llombrigo. Jo encara sóc



—Què et passa? Que has tret la rifa?

—No, dona, no! Es que per fi he trobat una entrada pel partit «Barcelona»-«Europa»!!



EN LA RIVA

—Si l'enveja no fos anti-deportiva, ara en tindria!

jove, oi? I no sóc pas del tot lletjot! No és ben trist morir en tan *tierna edad*, o quedar senyallat com si hagués anat a Tifaurit? Ca, barret! I vaig demanar reforços.

—I no van venir, oi?

—Romanços! Els «polis» i els civils tenien feina. Tenien de cobrir la carrera. No sé qui devia ésser la tal Carrera... Només vaig arreplegar dos *serenos* i un del somatent que s'havia equivocat i en lloc de tirar cap a Montjuic havia tirat cap a Sans... No hi havia res a fer i vaig guillar cap a casa... Què hauríem fet, vosaltres?

—Lo mateix, fill meu. Un home ben conservat dura molts anys.

Cent pàgines

plenes de ninots, d'anècdotes, de rodolins, de contes, d'intervius i d'una infinitat d'enginyoses xafardereries, constituïran el

CALENDARI DEL «XUT!»
PER A L'ANY 1924

i els que el comprin tindran dret a anar un any seguit d'arròs al futbol, sempre i quan ens portin, degudament segellat, un cupó que no publicarem, però que fóra una veritable ganga que el publiquéssim.

Ja en parlarem!

LOS SECRETOS DEL FOOT-BALL

COMO
SE
JUEGA

Interesante y bien documentado libro escrito por Don ANGEL FEMENIA, antiguo jugador y socio del Sindicato de Periodistas deportivos

COMO
SE
GANA

60 cénts.

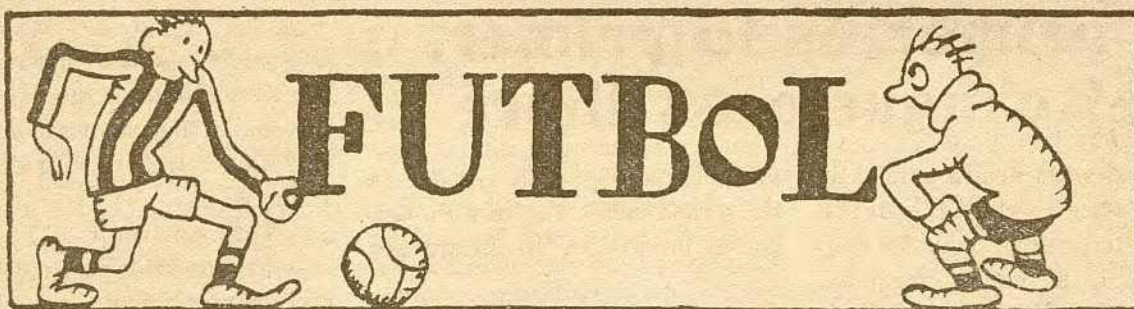
60 cénts.

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Teléf. 5031 A.





F. C. Barcelona
C. D. Europa

MOMENTS D'ANGOIXA

A dos quarts de tres en punt ja érem al camp. Ens aconsolàvem pensant que n'hi havia molts sense haver dinat.

La tribuna treia fum. Els comentaris es feien en veu alta. Predominava el criteri de què guanyaria el «Barça», però els que el sustentaven ho deien amb una cara d'inseguretat que feia llàstima. Hi havia nassos que semblaven interrogants i ulls que semblaven punts d'admiració.

La impaciència pel retràs d'en Cruella feia neguitejar a la gent. N'hi havia que semblaven feres engabiades.

EL GOL DE DALT

Quan tot estava a punt de començar, en Bruguera no troba segur el gol de dalt.

Tot seguit surten voluntaris a fer exercicis d'acrobàcia. Un de feixuc s'enfila damunt del res-



paldo d'una cadira i aterra amb el cul. La gent riu i està satisfeta de poder riure. En teníem necessitat.

JA LA BALLEM

En Cruella xiula i comencen els surts. En Sancho topa de cap amb en Pelaó. Es el salt de la



cabra, que encara no el coneixíem; només coneixíem el de la magnèsia.

Els del «Barça» s'engeguen i amb una miqueta més no comença a funcionar l'score. Se sent un «ai!!!» i tot torna a quedar com abans.

En Sami bota més que la pilota i s'acosta a en Bordoy com si volgués pendre-li el pols.

En Cros està marcat per onze jugadors i deu mil dos cents socis. Amb aquest motiu s'encarrega de fer la feina en Julià, que ronda més gallardo que el gall de la Passió.

OH! GOL!

En Julià apreta, fa un cargol de filabarquí, treu el pit enfora, diu «vatua l'ou!» i perfora el gol de dalt.

La tribuna maleeix a en Co-

ma, troba que en Bruguera està dèbil i tremola.

Segueix el joc per un camí ple d'espines. La serenitat d'en Cruella va devenint provocativa i perd simpaties. Els jugadors, llevat d'en Pelaó, en Garrobé, en Martí i en Xavier, s'envenen pel procediment de l'autòpsia. La gent crida i es comencen a desfer apostes.

TANTS A TANTS

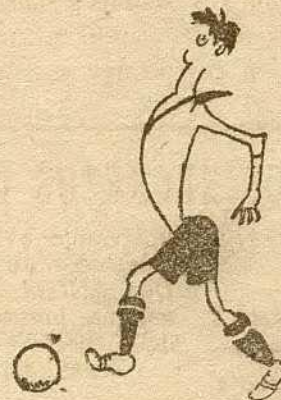
En Sami aprofita una pilota, i amb la seva agilitat de costum l'enxarxa.

Hurra! Bravo! Visca en Sami! Tot cruix i tot s'ensorra. El *niño prodigio*, el favorito del «Barça», n'ha fet un dels seus. Es torna a discutir i novament s'admeten apostes.

I EN CROS?

El fet de què en Sami hagi fet un gol, dóna *alientos* als de la casa. Amb posat mofeta i veu de disfressa van botzinant: «I en Cros? On és en Cros? On és el millor davanter-centre del món?»

Els socis de l'«Europa» miren de reüll i *tragan saliva*.



«SUCIOS, PERO HONRADOS» ::

Els *fauts* estan a l'ordre del dia. Cada vegada que se'n fa un, s'origina una discussió per a posar en clar qui en té la culpa. Nosaltres donem la culpa a la fatalitat.

Per cada vegada que xiula en Cruella, el xiulen cinquanta vegades a ell.

L'Olivella i l'Alcàzar s'entenen, però no s'entenen amb el gol. En Martí juga fred, però no engresca a ningú perquè juga massa futbol i no intervé en les castanyades.

Es fa un gol més per banda i s'acaba la primera part amb un empat a dos.

COMPAS D'ESPERA

Al meu costat hi ha un senyor que quan l'«Europa» fa un gol maleeix a en Coma, i quan el fa el «Barça» troba que no hi ha defensa com la Coma-Surroca.

Més amunt, un jove de l'«Europa», cada vegada que els seus marquen un tanto, es gira al seu voltant i pregunta: «Som o no som campions, eh?»

Una senyora veïna dedicada «caringos» a en Sami, i cada vegada que en Sami toca la pilota, crida: «Duro, Sami! Ara són teus! No afluixis!»

Un home que va amb brusa clou els ulls i amb posat d'intel·ligència i superioritat rondina: «Hi ha combina! Ja està vist! L'«Europa» vol que li paguin el camp nou!»

Tot això ens ha servit de distracció. La qüestió és matar l'estona.



A LES 3'45

A les 3'45 en punt, ni un minut més ni un minut menys, es reprèn la sotragamenta.

En Julià es veu que ha rebut ordres serioses i envesteix amb la mateixa malícia que en Sami. El públic l'esbronca. Això sols es permet a segons qui.



—Em sembla que farem un «faut».

—Doncs a mi em sembla que ens farem un bony!

En Sancho, amb el cap embeinat, juga com un mestre, mentre en Carulla fa porqueries.

El joc va seguint anivellat amb alternatives d'uns i altres. Tot-hom obre uns ulls com unes taronges.

PLUJA DE GOLS

L'«Europa» fa un gol i el joc encara es torna més picat. Els jugadors s'apallissen d'amagat del reflí, i quan aquest hi va els troba tan fresquets, com si no hagués passat res.

Aquí ja no cal un repòrter. El públic crida i els jugadors s'agafen bola. Fer una ressenya d'això és feina d'una casa de socorsos.

El «Barça» fa tres gols més, un d'ells per en Martí d'una balla imparable.

L'«Europa» juga, però amb amargor. L'únic que segueix provocador és en Julià.

UN «PANAL» A LES FOSQUES :

Quan faltaven dos minuts per acabar, en Cruella diu a en Pelaó que faci el favor de tirar un «panal».

El públic, sense sapiguer amb certesa si és merescut o no ho és, ja que *de noche todos los gatos son pardos*, comença a cridar i a moure escàndol. En Pelaó el tira i marca l'últim gol de l'«Europa».

Al cap d'una estoneta en Cruella xiula, i com aquell que no ha fet res se'n va cap a brenar.

QUADRO D'HONOR

Es fan mereixedor d'ell, en Martí, en Sami, en Julià, en Pelaó i en Garrobé.

LES GOLFES

Es fan mereixedors d'ell, en les golfes, en Carulla, en Coma, en Xavier i en Serra.

: COMENTARI D'UN DES- APASSIONAT PER FORÇA

El partit ha sigut dur i la veritable lluita ha consistit entre dues davanteres de dia de festa. Si bé la defensa del «Barça» ha flaquejat més que la de l'«Europa», els de Gràcia tenien en contra el terreny i tot l'univers, llevat dels seus sis mil socis.

L'embrutament del joc, que no té res que veure amb la duresa, és més culpa del públic que no pas d'en Cruella, puix si no s'a-



plaudissin certes entremaliadures a determinats jugadors, que fan molta gràcia, però que deïxen senyal, els altres no pendrien represàlies i el reflí podria obrar amb estricta justícia.

Aquest partit, lluny d'assenyalar la superioritat d'un o altre equip, augmenta l'interès d'un segon encontre.

DOVA

Sabadell Martinenc

Lo més natural per un *plumífero deportivo* quan té de fer una ressenya, és que se'n vagi al *lugar del hecho*; això està bé per la premsa *sesuda*, però per nosaltres no; per en Dova, en Quiróva o en Quicoff, el fer una ressenya representa gastar-se vint cèntims el dilluns a la nit i llegir el *Mundo* i la *Cornada*; ja veuen que no els puc ésser més franc. Però hi ha coses i coses, i jo, un home que m'he gastat vint cèntims i m'he llegit de *cabo a rabo* els dos *rotatius* d'esports, em trobo que no sé com va anar el partit.

Perquè es facin càrrec de què el nostre ofici cada dia està més malament i que si els nostres col·legues no s'arreglen no ens quedarà més remei que fer les ressenyes pel nostre compte, aquí van algunes mostres:

«Después de una primera parte sin interés alguno en que los jugadores de ambos equipos contentientes no tuvieron la virtud de recrearnos con jugadas de emoción en los que la ciencia hermanada con el entusiasmo produce en el público un interés vivísimo, sin aquella labor afiligranada que cabía esperar dada la valía de dichos equipos sobradamente demostrada en sus respectivos historiales deportivos, transcurrió el primer tiempo dentro la mayor monotonía.»

Tot això, que fa tan bonic, és sols per dir que *después de una primera parte transcurrió el primer tiempo*.

I...:

«Durante el segundo, perca-

tándose sin duda los jugadores de la importancia que representaba para su equipo el resultado del encuentro, teniendo en cuenta su respectiva y escasa puntuación, se animó algo la contienda despertándose adormecidas energías imprimiendo el juego mayor empuje pero al igual que en el primer tiempo el tecnicismo y la ciencia brillaron por su ausencia.»

Sí, senyor:

*brilló por su ausencia**el tecnicismo y la ciencia;**¿por qué no despertaría**cual la adormecida energía?*

Però...

«Pere... la adversidad se ha adueñado de los colores del Martinenc...»

Ves per què ho tenia de fer, això, l'*adversidad*! No en té prou amb no deixar-los guanyar ni un partit, que encara s'apodera dels seus colors?

I fineix:

«Debió, pues, el Sabadell su triunfo a su suerte, no a la eficacia que en él hemos visto otras veces y que se les debe exigir por que *«pueden»*.»

Mira, noi: això són històries i t'assegurem que el «Sabadell» *debió* su triunfo, més que res, als dos gols que va fer.

Després d'això, suposo que ja se'n faran càrrec: el «Martinenc» continua mirant als del grup «B»

amb carinyo, i fa molt bé, perquè amb ells, almenys, es podia donar el gust d'ésser campió; i el «Sabadell» es va apuntar dos punts més, que no li vindran del tot malament *para venideras contiendas*.

L'estat de comptes

«BARCELONA»

	Gols	
	F.	C.
Sabadell.	2	1
Sans.	2	1
Español.	2	0
Martinenc.	9	0
Europa.	5	4
	20	6

«EUROPA»

	Gols	
	F.	C.
Sans.	5	0
Martinenc.	6	1
Sabadell.	5	3
Español.	2	0
Barcelona.	4	5
	22	9



LA INAUGURACIÓ DEL CAMP NOU

—Quin poc mirament! Aquests xicots em faran malbé el camp!

Per què en Cros va de bòlid?

COM SI FÓSSIM «EL CARRETERO AUDAZ». — COM ACONSEGUIM LA ÚLTIMA INTERVIU AMB EN CROS. — PROVAR-LA, ES ADOPTAR-LA. — INDISCRECIIONS SENSACIONALS. — PER QUÈ EN CROS NO ESTÀ EN FORMA? QUI HO HA DIT QUE NO ESTÀ EN FORMA? — EN QUIROVA NO LI VOL VEURE LES FORMES. — EN LA FORMA QUE FINIM LA NOSTRA DESENCOLANT INTERVIU :: ::

Després d'haver vist *La Sin Ventura* ens ha agafat un delit per fer entrevius literàries com un Carretero qualsevol, i com que els delits són cosa dolenta, ens ho hem volgut fer passar. Veuran com i de quina manera.

Al cel el sol havia mort (al cel sigui) i les estrelles espurnejaven. Feia fred. Un aire de *cameltrot* va arribar-nos, i per por de l'aire vàrem pujar el coll del nostre «Redingan», sentint a la cara la tendre carícia de les pells de marta cibelina, que ens donen aquell aspecte de cosmopolitisme que té d'ésser la nostra desgràcia.

Erem al carrer de València, i l'aire *cameltrotesc* era cada cop més fort. Era cosa d'enquibir-se a qualsevol lloc, i unes blanques llums varen ensenyar-nos el camí de l'«Iris».

La sala era plena de gom a gom. Les parelles ballaven amb aquell posat de cerimònia, que és lo únic que fa que el ball no el supprimeixi la censura. El nostre esguard bell i macilent (*olé mi madre!*) es va enfonsar a la masa de gent que feia punts, contrapunts i que, amb perdó sigui dit, feien el camell. De prompte el cor ens va clavar una forta bategada. Un home lleig ballava en tota forma. Aquell era en Cros!

Venia de veure'l al partit «Europa»-«Barcelona» i no vaig poder resistir el meu impuls d'interviuar-lo. I així ho vaig fer.

—Hola, Cros!

—Hola, Quirova! Què fas per aquí?

—Buscar-te. T'haig d'interviuar.

—*¡Que te crees tú eso!*—ens va dir amb un posat *chulo* que no sabem d'on l'ha tret.

—I que serà això! Minyó, tu

tens d'explicar al públic què et passa. Tu no estàs en forma. Tu has posat al nostre Quicoff al per ell duríssim *trance* de qualificar-te amb el trist qualificatiu

de «cafetera». Això mereix que t'expliquis.

—I què tinc de dir? Deixa'm, no em turmentis.

—I ca! No et deixo. Què et



passa? Europa, i qui diu Europa diu l'«Euorpa», està que no sopa pensant amb tu. Digues.

—Doncs, escolta.

En Cros pren un posat estrany. Té una mà a l'anca dreta i amb l'altra fa gestos difícils i *espeluznantes*. Els cabells estan encara més de punta. Quan parla ens va tirant capellans, que procurem anar esquivant lo millor que podem.

—Jo sóc —comença—autonomista i *dilapidador*.

Aquest començament ens esvera.

—Jo sóc—continua—ultrasimbòlic i fins utòpic. A mi que no em vinguin amb *cuentos* ni em malmetin. A Grècia em coneix tothom!

—Vols dir, a Gràcia...—li vàrem rectificar, carinyosos davant de tanta incongruència.

—A Grècia! Sóc olímpic, romà, grec i *guapo*, tot en una peça. Sóc modest com la viola que creix sota dels sàlzers i més davanter-centre que el rei Herodes. Ara, que...

—Què?...

—Que... vet-ho aquí. Que avui hi som i demà també. Que un home no és un «Omega», ni l'oli de resina es pren per postres, ni a mi se m'esbronca, ni...

—Ni què?

—Matem-ho, Quirova?

—Home, no. Que duri. Escolta'm un moment. Et trobes en forma?

—Ja veuràs.

I ràpid es treu l'americana.

—Home... Què fas?

—Que em vegis al natural.

—Aquí?

—Es igual.

—Però, Cros, que t'has begut l'enteniment?

—Vull que em vegis el *tronco*.

—Deixa't de romanços, ara. Si et veig l'esquena al natural, no sé si podré resistir. Cauré en basca..

—Fora, doncs.

—...?

—En Samitier? Ai, la mare! Parla'm de qui vulguis; d'en Landru, del Xato de Cuqueta, de l'Abd-el-Krim, de l'Alba, de qui vulguis...; però no em parlis d'aquest home... Es la meva pe-

sadilla. Somnio amb en Sami... *Con Sami me acuesto, con Sami me levanto, la Virgen Maria y el Espíritu Santo*. Es el meu cèrcol, la meua síntesi i el meu traumatisme.

—No t'entenc.

—Què m'has d'entendre, Quirova! Ara sóc ultraista. Sóc el *camelo viviente*, la sotragada mascle, el *delirium tremens*, la Granvia Diagonal de la desgràcia... Sóc més desgraciat que lleig!...

—Carai, no exageris!

—Deixa'm, Quirova. No em vingueu a fer patir més de lo que pateixo. Jo... Però t'anava a confessar els motius, i això, mai...

—Digues, Cros... Fes-ho pels meus fills!

—Ni pels meus!

—Mal home! Mal davanter-centre!...

—Jo... Ah, Quirova! Faràs el ridícol més tràgic! Jo sóc en Cros. Jo sóc l'*Ave Fénix*, que sortirà a nova vida de ses pròpies cendres. Jo sóc la *fiera corripia* dels porters. Però no és

cosa de no donar que dir. Vés, desgraciat! Què saps tu dels trucs dels mimats per la glòria?

—Qui és la Glòria?...

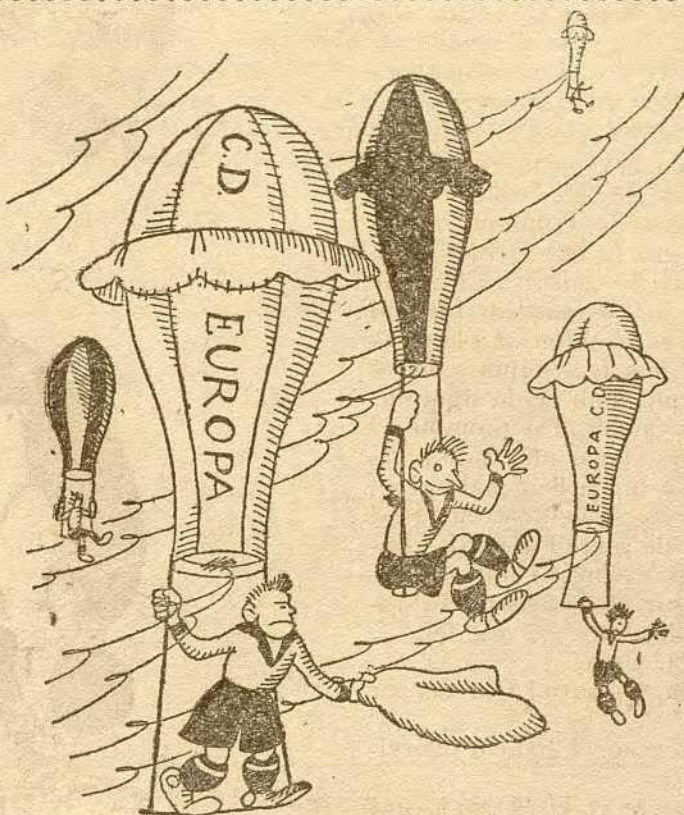
—La glòria?... Ah, periodista miser! La glòria és quelcom reservat als que, com jo, per un cop de peu mal dat fem cridar a trenta mil homes i enraonar a un milió!

I llençant-nos una mirada més olímpica que en Zamora, ens va plantar.

Vàrem telefonar a la Redacció i ens varen enviar el Rolls-Royd que ens ha comprat l'Amo per al nostre servei. I mentre, enquibits dins dels seients amorosívols de la luxosa *carroserie*, volàvem cap a la Redacció a escriure aquestes ratlles, pensàvem que, tanmateix, en Cros ens havia pres el pèl... a lo Cros.

Mentre, l'auto lluitava a cops de botzina per travessar les Rambles, atapeïdes de *domingueros* sidralistes i demés gent de mal viure.

QUIROVA



Els jugadors de l'«Europa», el dia de la inauguració del camp, prenent precaucions per a no enfangar-se

De com qui vulgui pot fer-se amb un seient de tribuna del «Barça» i un ram de flors, completament gratis

El trobar-se sense localitats per veure un partit dels de sensació és la cosa més vulgar que coneixem. El que no s'hi ha trobat és que no és aficionat al futbol i, per lo tant, un ésser despreciable i llastimosament inútil.

Què fa, doncs, l'home que, després d'haver voltat pel seu club, per la Federació, pels centres de localitats, per la casa d'en Rosell, etc., etc., no troba el sospirat seient de tribuna? Senzillíssim.

Se'n va a casa. Agafa a la filla o germana més lluida que tingui, la fa vestir lo més elegant que pugui i l'envia a les oficines del «Barça».

Arribarà la noia a l'esmentat lloc i, començant per en Nogareda i finint pel «botones», tots s'enterneixen davant d'aquell desig de tribuna tan graciosament exposat.

Es trenquen la carcanada amb reverències que fan fer crac-crac als ossos i agafant un taxi volen cap el camp, on agafen del taquíllatge un dels millors seients,

i aquest, juntament amb un ram de flors, l'entreguen a la xamosa nena.

La noia els dona les gràcies, vol pagar...

—Fugi, senyoreta! I ara!... Contentíssims d'haver-la servida. Mani, disposi...

Crac... crac... crac... els ossos al tornar a fer reverències.

A l'endemà es rep a les oficines una capsa de bombons i una tarja del papà, o del germà, agraïnt l'atenció i les facilitats per haver pogut gaudir còmodament de l'espectacle.

Poden provar-ho.

Una visita que no ens han fet

En Cruella no ha visitat la nostra Redacció per a queixar-se de les malifetes que el públic li va fer l'altre dia. No ha vingut i ens en dolem, car, d'haver vingut, li hauríem dit:

Malament trobem, oh, Cru-

lla!, lo que et varen fer al camp al finir el partit, car un àrbitre es mereix respecte per part de tothom, i, a part d'això, pegar deu mil a un home és covard; però tindries de recordar-te de quan jugaves a l'«Espanya», i per haver perdut vares agredir a l'àrbitre Oscar Martí amb una clau anglesa, deixant-lo per l'espoliàrium. I una altra vegada, a en Mateu, que feia de *linesman*, sense clau el vares deixar K. O.

Tu reconeixeràs que entre els que et varen masegar no n'hi havia cap amb clau i que, gràcies a Déu, no et varen deixar K. O.

No protestis, doncs, d'aquesta forma d'ésser de la gent, car tu haves fet igual, i ja recordes tu, com ens recordem tots, d'aquell refrà, que fins té música i tot, que diu:

Que siempre el que a hierro mata ya sabes que a hierro muere.



Els millors equips del Centre d'Europa desfilarán per el
CAMP DE LES CORTS

22 i 23 de Desembre

S. C. VASAS, de Budapest

25 i 26 de Desembre

A. S. SPARTA, de Praga

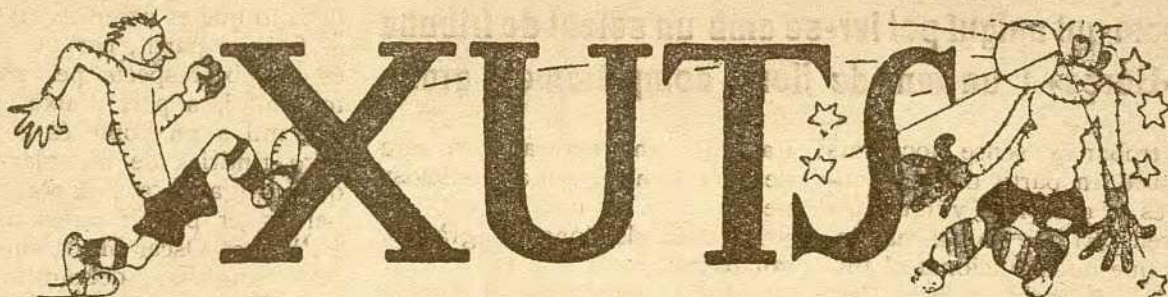
30 de Desembre i 1.^{er} de Gener

S. C. SLAVIA, de Praga

5 i 6 de Gener **M. T. K.**, DE BUDAPEST

Per a jugar
contra el

F. C. BARCELONA



S'ha organitzat la «Peña Colón», formada per elements *bien* de l'«Español», i que té la inconcebible audàcia de volguer orientar a l'esmentat club.

Com que posar ordre dins d'aquella santa casa és una obra de romans, i aquests senyors no en tenen res, de romans, suposem que tot serà una penya més.

Menys penyes, més ordre i més socis, *pollos realistas*!

Al partit «Europa» - «Barça», en Julià va posar-se a jugar d'extrem perquè amb la cama ferida va tenir por de què una estalònada li espatllés el tipus.

En Pellicer no li ve d'ésser més o menys elegant i es va posar al seu lloc. Ell, mentre sigui Ninus o Nanu, ja en té prou per *arrebatar cors*.

Si fóssim xafarders diríem que el dia abans del partit amb Guipúscoa, cert federatiu va anar a trobar en Sanahuja, dient-li que quedava seleccionat en lloc d'en Carulla i que passés *totes* les pilotes a en Sagi-Barba.

L'«Español» els va dir que si els faltava un mig-esquerre agafessin en Perich.

Però després de varies conferències es va acordar fer jugar en Carulla.

Vostès creuen que una selecció així pot anar bé?; de cap manera. Abans que el lluïment dels jugadors d'un club és el nom de Catalunya, i aquest no el varren tenir en compte cap dels individus de la nostra mai prou desalabada Federació.

Els de l'«Español» es contemplen el desesper de l'«Europa» amb estranyesa.

—Quan hagin sofert els des-

enganys que nosaltres hem sofert—diuen,—ja no s'afectaran. Es que encara són tendres.

Szombathlly Atletikal Klub... Saben què és això?

Un *camelo*!, diran vostès.

No. Es un club hongarès que ve a jugar amb l'«Europa». A la *cuenta*, la fama *alternativa* d'en Cros ha arribat a Búdapest i volen coneixe'l...

Es capaç de fer-ho bé!

Els del «Real» tornaran a València. No els suposàvem tan suïcides; però ja que la cosa sembla que va de *serio*, bo serà recomanar-los que es posin curaça, que s'assegurin la vida i que es despecin de la família.

Allà és la terra de les batalles. Batalles de flors, si hi van els reis. Batalles campals, si hi van futbolistes.

Ara que, després de lo passat, si els maten, ben guanyat s'ho tindran, per *primos*.

En Peidró, quan va sapiguer el resultat del partit «Barça»-«Europa», es va girar en rodó i amb energia digué:

—*Bueno*; ara, descartat en Cros, ja no em negaran que els dos millors davanters-centre del món som en Sami i un servidor. Diu que tothom va dir que sí.

El «Terrassa» serà campió dels del grup «B».

Felicitem a don Anfós Sala. Ell serà qui pagarà el banquet.

Un camp que s'inaugura sense poder inaugurar-se, per lo què no s'inaugura, és una mena d'arros de cunill sense cunill.

Matas, *cuidado* amb les ensopegades!

Tres notícies que tan aviat són que sí com que no. Avui, i ara com ara, són que sí. Veurem demà.

1.^a Que les obres de «La Manigua Deportiva» van de pressa i que, si a Déu plau, els primers partits de campionat els veurem en aquell bé de Déu tropical.

2.^a Que en Lakatos és encara a l'«Español» i que no el deixen anar.

3.^a Que en Zabala vindrà a reforçar la línia davantera dels «Reales», lo qual té corprès a en Zamora.

Un cop llegides, diguin si no tenim raó en el preàmbul d'aquest «xut».

El «Barça» s'alaba de tenir 500 sòcies. En Julià tot sol ha fet entrar 501 *enragés* a l'«Europa» i no diu res.

Qüestió d'entrenament, cavallers.

Vista la freqüència amb què es malmeten àrbitres al camp de Les Corts, sabem de bona tinta que es té en projecte la construcció d'un passadís subterrani que vagi del camp a la dutxa. De moment, i mentre durin les obres, es posaran arran de l'escaleta que dona accés al camp uns rètols de lletres vermelles sobre fons negre que diran: «No apropar-se ni tocar les feres. *Perill de mort!*»

Les coses que no poden ésser, no són; per això nosaltres no podem ni tan sols sospitar que en Salvà cregui que els jugadors de l'«Europa», l'«Español», el

«Sabadell» i l'«Avenç» es paguin l'equip; per què, doncs, aquell avís el dia del partit amb Guipúscoa, advertint-los que es tenia de jugar si es guanyava contra Biscaia i que no se'n portessin res?

I com li varen contestar alguns jugadors, li contestem nosaltres: —*No confundir.*

Sens cap dubte, l'«Europa» ha pres el lloc a l'«Espanol». Ara el més rival del «Barça» és el club d'en Matas, i per si hi havia algú que encara ho dubtés, el diumenge, dels tres partits que varen fer, el que va acabar millor fou el de la tarda, que va acabar, car els del matí ni això varen esperar.

En Garrobbé és l'admiració del «Barça». En canvi, a en Cros el tenen per un zero a l'esquerra.

Fem constar que el tenen per un zero a l'esquerra, però que se l'estimarien més a l'«esquerra de l'ensanche».

Quan en Carulla va guillar de Sans, el seu pare el volia matar.

Ara, veient lo brut que s'ha tornat, diu que encara que hi comparegués no el voldria.

Del partit del diumenge, els del «Barça» en diuen la «revenja de Girona».

Nosaltres en diem «la revelació d'en Cruella».

Va haver-hi individu que a les deu de la nit ja feia cua esperant que venguessin entrades, i les entrades no es començaren a vendre fins les onze del matí.

Si aquest individu, quan és al camp, no té dret a cridar, no sé què més volen que faci.

Al camp no hi havia ni un guàrdia, i malgrat això els apassionats no varen arribar a les mans.

Es veu que quan es varen veure tan apassionats, es varen fer por ells amb ells.

Això, sí: els especialistes del

coll hauran de curar moltes ronqueres.

El «Barça» se'n va a Bilbao. L'«Espanol» se'n va a Sant Sebastià.

Que facin un bon cabasset i que s'atipin de clavar panaderes. Alanta, minyons!

En Cruella ha caigut. Ell, amb les seves habilitats, es feia passar per l'àrbitre imparcial, equànim i eclèctic (!). Però allò de no dar un penal i després donar-lo amb peixet i tot; i allò de no veure orsais i després tornar amb l'esmentat peixet, ha empietat als «europeus» i als «barcelonistes», i no volen ja sentir parlar d'en Cruella.

Adéu, Cruella!

Que et facin una paella.

Si les manifestacions del senyor Salvà són imparcials, nosaltres no tenim llombrigo i no creiem amb la claror del sol.

Una cosa és un *desahogo* i una altra és una manifestació depor-tiva.

A nosaltres ens roda el cap.

Després de la segona volta, ve la primera volta; en Cruella, l'«as» dels àrbitres, és declarat sabater de solemnitat; en Cabot fa declaracions imparcials, seguint aquella màxima de què *por la boca muere el pez*; en Matas no diu res del seu equip...

Creguin que n'hi ha per tornar-se boig.

La secretària particular d'en Molins, el president de la Penya Rhin, es va desmaiar al saber que no hi havia localitats per al partit «Barça»-«Europa».

No sabem si seria per no poder admirar a en Julià, o bé a en Sagi-Barba.

Tanmateix hi ha gent ben espiritual.

El senyor La Riva ha dit que si Déu li envia dos interiors, el seu equip és millor que el de Gràcia i que el de Les Corts.

Que procuri el senyor La Riva que no li fugin els que avui té, i mentrestant pregui a Déu l'*envio* d'aquest *pedido*.

Un miracle no els vindria malament.

En Noga, a més d'escriptor, periodista i poeta, és un gran orador.

A tots els socis que varen quedar sense localitat els va engegar un discurs, que va salvar els vidres.

Ell va fer una selecció, donant localitat als que tenien més bona veu.

Tots els socis que patien d'ofec s'han donat de baixa.

Després de la inauguració del nou camp de l'«Europa» i del fracàs d'en Cros, en Matas ha demanat a en Noga unes quantes lliçons de política futbolística, a veure si d'aquesta manera en surt.

A veure si se'ns tornarà maquiavèlic?

En Gibert, el porter més gran que ha tingut l'«Espanol»—perdó, Zamora,—s'ha retirat de la vida activa del club *real*. Sembla que la Junta d'aquest club, en lloc de fer feina per portar adeptes, es torna boja empipant als més importants elements.

Això és molt espanyol. Fer els homes i gastar-los.

Però, així i tot, procurin no fer-ho gaire, que és mala peça al teler el disgustar elements de la importància d'un Gibert. I... n'hi ha d'altres.

El senyors Garcia Cercenda i Parajes, que vingueren de Madrid per assistir al *match* «Barcelona»-«Europa», aniran també a Bilbao per veure jugar en Sami davant d'en Travieso.

Tot això nosaltres ho creiem perdre el temps, car la davantera de l'equip nacional està ja decidida de la següent manera:

Piera, Spencer, Samitier, Alcántara i Brau.

...I que consti que d'aquí cinquanta anys encara serà igual.

En Carbó, del «Manresa», tenia d'anar al «Múrcia», i això era una obra maquiavèlica d'en Barnes. Però en Carbó s'ha quedat a l'«Iluro».

Plancha que te crió, pollo lorquino! (Això vol dir Barnes, que és de Lorca.)

El passat diumenge l'«Español» va invitar a un banquet als elements de la secció d'atletisme que tan bon paper li varen fer a la cursa organitzada per la Penya Esquerra. Com de costum, es va xerrar més que no es va menjar, i es va beure més que no pas es va xerrar.

Bon profit!

En Lluís Blanco es va permetre unes paraulotes contra la integritat moral de les respectables famílies europees, i el públic, de poc, el linxa.

Aquest geni, *pollo*, t'ha de portar molts disgustos i un cop de cadira que altre.

Al tanto, ex niño prodigio!

En Pelaó, l'home seriós i equànim que és capità dels nois d'en Matas, empipat de què en Trabal, el periodista mascle que avui fa *Sports*, mostrava les seves aficions contràries a les de les *hues-tes matísticas*, li va clavar una morma monumental.

En Trabal va fer de Jesús que torna... però que no s'hi torna. La va rebre pacientment, amb el posat humil dels justos, voltat d'una aurèola de santedat que, si no guilla, l'hi desfan d'una altra morma.

I per encaixar tan bé, consti que s'ha d'ésser tot lo deportista que és el nostre amic Trabal.

L'hora del correu

Mandanga 1.º.—*Como puede comprender, i consti que això va seriosament, els seus versos, per culpa de la humitat, no es poden aprofitar. De totes maneres, pot seguir erre con erre, com diu vostè.*

Barcelonina.—*La felicitem des de la sala del ventilador, que és el lloc de més respecte de la casa; i amb això queda provat i demostrat que, encara que vostè no es recordi de nosaltres...*

Guipa.—*Però, hombra! Vostè creu que lo que fa està bé? No n'hi ha per tant! No més faltaria que li digués fracassat, pobre xicot!*

Lolita.—*Nena, això no pot ésser; si continua així, renyirem. On s'és vist dir coses com aquestes, d'en Leal!*

El «Coro» de la Ràbia.—*Bueno; si us ha de sapiguer greu, la xocarem. Ja ho sabem: per nosaltres no esteu.*

A. B. D.—*Que te crees tú eso! I no es parli més del erèdit del XUT!, perquè li demanarem explicacions! I ara! Bromes, bueno; però erèdite, no!*

No és de Llofriu, però és d'Agullana.—*I ca! Vostè és del Papiol, n'estem segura. No veu que es pot fer més broma amb deu mil que amb cinc mil? Que no sap allò, de què «com més serem, més riurem»? Doncs, a què ve tot això?*

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

FUTBOL

Camp nou de l'Europa



A les 3 de la tarda

Grans partits internacionals
els dies 8 i 9 de Desembre

Sz. A. K.

CONTRA

Finalista del
Campionat
D'Hongria

C. D. Europa

CAMPIO DE CATALUNYA